

lemmer uden Nytte for dem, vil føre til, at de vanfskelig ville kunne betragtes som uinteresserede Dommere i dette Spørgsmaal. Vi have imidlertid troet, at det var rigtigt for det Første at udtale noget bestemtere, end Lovforslaget gjør det, at det ikke skal paalægges Noget at udrede disse Bidrag, undtagen hvor det findes, at han kan gjøre det, uden derved at komme til at saarne det Jorndøne til passende Underholdning for sig selv og Opfyldelsen af den ham ellers paahvilende Forsørgelsespligt. Det er ikke Meningen, at han skal udrede i ethvert Tilfælde, naar han kan gjøre det uden selv at komme under Fattigvæsenet — saaledes have vi i det Mindste forstaaet Lovforslaget — men Meningen er vistnok kun, at han skal gjøre det, hvor han kan gjøre det, uden at det gjør et saadant Indgreb i hans Subsistensmidler, at han derved kommer til at saarne de efter hans Stilling passende Midler til Underhold for sig og Sine. Der næst have vi ment, at det burde paalægges Overøvrigheden, forinden den træffer nogen Bestemmelse, at høre den Paagjældende, at give ham Leilighed til at fremkomme med sine Modforestillinger og navnlig til at forklare, hvorfor han ikke godvillig har villet yde Bidraget, idet det nemlig er klart, at der kan være mange særegne Omstændigheder, der gjøre, at en Bægning ved at opfylde denne Forpligtelse ikke er moralsk forkastelig. I Almindelighed vil den jo være det, men der kan være indtraadt Omstændigheder, der saaledes have bragt Forholdet mellem de Paagjældende, at en Bægning ved at yde Understøttelse ikke kan anses for forkastelig i og for sig. Derfor have vi ment, at blandt de Omstændigheder, der skulle tages i Betragtning, vare ikke blot den Gnes Ting og den Andens Sone, men ogsaa Hensynet til Bægningens større eller mindre Berettigelse. Endelig have vi ment, at der kunde være Anledning til udtrykkelig at udtale, at det Fattigvæsen, der vil kræve saadan Refusjon, skal tilvejebringe alle Oplysninger, og som veiledende Momenter have vi nævnt: „Attesten fra Underøvrigheden, Præsten og andre med Vedkommendes Forhold bekendte, troværdige Personer“. Der er endnu et Punkt i denne § 11, hvortil vi have tilladt os at stille et Forslag. Vi ere nemlig ganske enige med Lovforslaget i, at den Understøttelse, der i Medfør af denne Paragraf er ydet, maa kunne fordres erstattet under de samme Betingelser, hvorunder overhovedet Fattigunderstøttelse kan fordres erstattet, baade i Vedkommendes levende Live og i hans Dødsbo; men vi have ment, at der burde tilføies, at denne private Erstatningsfordring altid gaar efter Fattigvæsenets; thi er det Tanken, at den Private ikke bør kunne kaste Vedkommendes Forsørgelse over paa Fattigvæsenet, fører dette naturligt til, at han, naar han har ydet saadan Forsørgelse, ikke skal kunne optræde foran eller lige med Fattigvæsenet med sin For-

bring paa Erstatning, men at han bør gaa bagefter. — Bor § 12 indeholder det tilbageværende Del af Reglerne om Inddrivelsen, nemlig i disse sidste Tilfælde, jeg nu omtalte, hvor det er paalagt Jorældre at yde Bidrag til myndige Børn eller Børn til Jorældre, og vi have da i Overensstemmelse med, hvad jeg allerede før bemærkede, troet at burde fastholde, at ingen Afsoning bør anvendes i disse Tilfælde. Der bør blot anvendes Udpankning, og saas der ikke Noget herved, formene vi, at det dermed bør være forbi, idet der ikke i Forhold af denne Natur bør være Spørgsmaal om at skride til nogen Afsoning.

Herved ere de Paragrafer, der angaa den paa Familieforhold begrundede Forsørgelsespligt, udtømt. Der er endnu nogle enkelte Paragrafer tilbage, der angaa enkelte andre Forhold, særlig Kontraktforhold, der afføde Forsørgelsespligt, navnlig Forpligtelsen til at yde Sygehjælp. Til disse Paragrafer have vi ogsaa stillet et Par Forslag. Den første af disse Paragrafer er § 14, der handler om den Husbonden paahvilende Forpligtelse overfor Tyendet. § 14 indeholder jo i det Hele ikke Andet end, hvad den gjældende Ret hjemler, og vi ere blevne staaende derved, idet vi ikke mene, at der er Grund til under denne Lov, der i og for sig er vidtløftig og omfattende nok, at inddrage saadanne Ting, som ligge fjernere fra den og noget udenfor dens egentlige Gjenstand. Vi have derfor ment at burde blive staaende ved den gjældende Rets Regler i denne Henseende, men vi have tillige troet, at, naar man udtømmende vil angive de Tilfælde, i hvilke der paahviler Husbonden en Forpligtelse til at sørge for Tyendet, og hvor Fattigvæsenet altsaa kan tvinge ham dertil, maatte vi nødvendigvis forinden de Tilfælde, der nævnes i Lovforslaget, hvor Tyendet bliver sygt uden egen eller Husbondens Brøde, ogsaa medtage det Tilfælde, hvor Tyendet bliver sygt paa Grund af Husbondens Brøde; thi, naar det sker, skal Husbonden jo betale den hele Kur og Pleie. Under Nr. 11 have vi tilladt os at stille et andet Endringsforslag, der gaar ud paa at redigere Lovforslaget bestemtere og tydeligere, men som kun har til Hensigt at sige det Samme, som staar i det — altsaa en ren Redaktionsændring og intet Andet. Det Samme gjælder om det Forslag, vi have tilladt os at stille til § 15; det er ligeledes kun en ren Redaktionsændring. Forslaget til § 16 under Nr. 13 er blot begrundet i, at vi have ment, at man for Forligtheds Skyld maatte medtage enkelte andre Tilfælde, hvor Andre end Fattigvæsenet kunne være forpligtede til at yde Sygehjælp; ellers vilde Sølgen blive, at man, naar denne Lov kommer ud, vil kunne gjøre den Opfattelse gjældende, at Forpligtelsen for disse Andre er bortfalden. Der er enkelte Forhold, paa hvilke Opmærksomheden maa være henledet i saa Henseende. For